

РЕШЕНИЕ

№ 3655

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 30.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **899** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на изпълнителния директор на [фирма] д-р В. М. К. - С., [улица] и на началник отделение „Образна диагностика” при [фирма] д-р А. Т., чрез процесуалния им представител адв.М. П. от САК, срещу решение № 223 от 15.12.2011 г., постановено по преписка № 107/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗДискр./, в частта, с която е установено, че първият жалбоподател, действащ като изпълнителен директор, по отношение на Ж. Н. П. не е изпълнил задължението си по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр.за осигуряване на равно възнаграждение и на основание чл.80, ал.1 ЗЗДискр. му е наложена имуществена санкция в размер на 700 лв., както и че същият жалбоподател за периода 16.09.2010 г.-19.10.2010 г. по отношение на Ж. Н.П. е осъществил състава на административно нарушение по смисъла на §1, т.3, б.”а” от ДР на ЗЗДискр. във вр. чл.5 от същия закон, поради което на основание чл.78, ал.1 ЗЗДискр.му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 250 лв.

По отношение на втория жалбоподател в оспореното решение е прието, че същият не е оказал необходимото съдействие на КЗДискр като не е депозирал становище и обяснения по изложеното в жалбата на Ж. П. и с това е нарушил разпоредбата на чл.55, ал.2 ЗЗДискр., поради което и на основание чл.78, ал.2 ЗЗДискр. му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. В жалбата се твърди, че оспореното решение е необосновано и постановено в нарушение на закона. Твърди се,

че КЗДискр. не е преценила съобразно всички доказателства по преписката и е достигнала до неправилни изводи относно наличието на нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. По отношение на втория жалбоподател се поддържа, че същият не разполага нито с трудовите досиета на работещите в болницата, нито води регистър на служителите, а писмо изх.№ 1720/27.09.2010 г., подписано от д-р К. като изпълнителен директор, съдържа отговори от името и на двамата жалбоподатели. Поддържа се, че наложените глоби са явно несправедливи.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуалния си представител юрк. Г. и юрк.М. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски.

Заинтересованата страна Ж. Н. П. оспорва жалбата като неоснователна.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заинтересованата страна Ж. Н. П. – рентгенов лаборант в Пета МБАЛ - С. ЕАД подава жалба до КЗДискр. вх.№ 44-00-1755/2-05.2010 г., в която са изложени оплаквания за нарушение на чл.14 и чл.17 ЗЗДискр. В жалбата се твърди, че спрямо нея е осъществена пряка дискриминация, изразяваща се в различно заплащане в сравнение с колегите ѝ, заемащи същата длъжност. Въз основа на тази жалба е образувано производство по преписка № 107/2010 г. като КЗДискр. конституира като ответни страни д-р А. Т. – като административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл.24,ал.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и д-р В. К.-изпълнителен директор на Пета МБАЛ-С. ЕАД също като административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл.24, ал.2 ЗАНН. Заинтересованата страна Ж. П. подава допълнения към жалбата си под № 44-00-2395/16.07.2010 г.; № 44-00-2401/09.07.2010 г. и № 44-00-2918/16.09.2010 г. В течение на административното производство трудовото правоотношение с Ж. П. е прекратено на основание 326, ал.2 във вр.чл.328, ал.1, т.10а от Кодекса на труда /КТ/ - придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68 КСО. По преписката са постъпили становища от д-р В. К. с вх.№ 18-00-61/28.09.2010 г. , от адв.М. П. като пълномощник на д-р К. и на д-р Т. с вх.№ 30-20-14/18.01.2011 г. и от заинтересованата страна с вх.№ 44-00-218/21.01.2011 г. На 01.07.2010 г. е подаден рапорт от началника на отделението до изпълнителния директор относно груби пропуски в работата на Ж. П., като в него е отбелязано, че тази служителка прави редовно пропуски в изпълнение на служебните си задължения и колегите ѝ редовно се оплакват от скандалното и агресивно поведението на тази служителка и създаването на нетърпима за работа атмосфера. Със Заповед № 261/01.09.2010 г.на изпълнителния директор на заинтересованата страна Ж. П. е наложено наказание „забележка” на основание чл.188, т.1 във вр.чл.192 и чл.195 и чл. 187, ал.3 КТ. Преписката е разгледана в открити заседания от специализиран постоянен състав на 26.11.2010 г. и 12.01.2011 г. КЗДискр. приема за установено, че основното месечно трудово възнаграждение на заинтересованата страна Ж. П. е в размер на 430 лв., докато на останалите служители в същия отдел „Образна диагностика” на същата длъжност „рентгенов лаборант” основното месечно възнаграждение е в размер на 450 лв. и че първият жалбоподател не е изпълнил задължението си по чл.14, а.1 ЗЗДискр., което съставлява административно нарушение по смисъла на чл. 80 ЗЗДискр. и му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 700 лв.

Административният орган е приел също така, че с действията си по отношение на заинтересованата страна за периода 16.09.2010 г.- 19.10.2010 г. е осъществил административно нарушение на разпоредбата на чл.5, във вр. § 1, т.3,б."а" ДР ЗЗДискр. и на основание чл.78, ал.1 ЗЗДискр. му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 250 лв. По отношение на втория жалбоподател в оспореното решение е прието, че същият като проучвано лице не е изпълнил разпоредбата на чл.55, ал.2 ЗЗДискр. и не е дал становище по жалбата на заинтересованата страна Ж. П. като с това е осъществил състава на административно нарушение като на основание чл.78, ал.2 следва да му бъде наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв.

В съдебно заседание от 30.05.2012 г. бяха разпитани свидетелите М. Б. и С. А.. Първата свидетелка заявява, че д-р Т. няма достъп до кадровите дела, той само определя графиците и организира работата, но няма права да сключва трудови договори. От показанията на втората свидетелка се установява, че тази свидетелка е колежка на заинтересованата страна Ж. П. и има преки наблюдения от работата ѝ. Свидетелката заявява, че П. има доста пропуски в работата си, винаги е търсела помощ, тъй като не може да се оправя сама, дори е викала колежка от къщи. Също така свидетелката определя поведението на Ж. П. като такова, създаващо враждебна обстановка, и че П. се е занимавала с интриги. Самата свидетелка е писала рапорт относно неизпълнение на служебните задължения на П. на 26.12.2009 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирани лица, имащи правен интерес от оспорване на процесното решение.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съдът намира за необоснован от гледна точка на анти-дискриминационно законодателство изводът за неизпълнение от страна на първия жалбоподател на задължението по чл.14, ал.1 ЗЗДискр., тъй като фактите по делото не навеждат на извод за по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя. Правото на труд и неговото конкретно упражняване е част от съдържанието на признака "лично положение" по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. За да е налице нарушение на правилото по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. следва да се установи, че неблагоприятното третиране на служителя е основано на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В случая комисията не е установила, че изключването на заинтересованата страна от кръга на служителите, получили увеличение с по 20 лв.на основните си заплати, е дискриминационен акт, предизвикан от някой от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Безспорно е, че неполучаването на увеличение на основната заплата, въпреки минималния размер от 20 лв.както е в настоящия случай, засяга неблагоприятно служителя, но това обстоятелство не е достатъчно за да се приеме, че е налице дискриминация в хипотезата на нарушаване изискването по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. Не всяко решение на органа по назначаването във връзка със заплащането на служителите, което е негативно за тях, е акт на дискриминация, а само това, за което от данните по делото може да се направи обоснован извод, че почива на защитен признак. При липса на такъв, спорът между страните следва да се реши по правилата на трудовото законодателство. В случая не се доказва заинтересованата страна П. да е

лишена от получаване на увеличение на основната заплата поради някакво лично качество от категорията на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., поради което неправилно комисията е приела, че спрямо нея е осъществена дискриминация по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. от органа по назначаването. Разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр задължава работодателя да осигурява равно възнаграждение не за изпълнение на една и съща работа, а за положен еднакъв или равностоен труд. Равенството на дължимото възнаграждение за еднакъв труд изисква трудът, полаган от различни лица, да е с една и съща по качество работна сила като квалификация, умения, сръчности, умствени, физически способности и т.н. От доказателствата по делото се установява, че заинтересованата страна П. е наказана дисциплинарно за неявяване на работа. От показанията на свид. А., които съдят кредитира като безпристрастни и непротиворечащи на останалите доказателства по делото, се установява, че П. е имала многобройни пропуски в работата, не се е справяла сама и винаги е искала помощ, че се занимава с интриги и създавала враждебна атмосфера. Тези данни се потвърждават и от рапорта на началника на отделението /л.58/, от становището на началника на ДКБ /л.59/, от доклада на зам.-директора „Медицински дейности” /л.60/ и рапорта на лаборантката К. Д. /л.67/, както и показанията на разпитаната пред КЗДискр. свид. В. К. /л.186-187/. При тези данни очевидно тази служителка не е полагала еднакъв по качество и количество труд в сравнение с останалите лаборанти в отделението. Това е дало основателен повод на първия жалбоподател в заповедта му, с която за показани добри резултати увеличава с по 20 лв. основното месечно възнаграждение в отделението, считано от 01.09.2009 г. на основание чл.118, ал.3 КТ, да не даде същото увеличение на П..

От друга страна при издаването на акта административният орган не е обсъдил нито обективно установените критерии за формиране на работната заплата, нито приложимите нормативни изисквания. Следвало е да прецени, че дължимото трудово възнаграждение е формирано въз основа на заложените в нормативната уредба изисквания, сключеният колективен трудов договор и изготвените вътрешни правила, които не съдържат обективно дискриминационни основания. Установеният от чл. 14, ал. 3 от ЗЗДискр. критерий за еднаквост при оценката на труда и оценката на трудовото изпълнение за всички работници в конкретното правоотношение не е нарушен.

Необоснован се явява и изводът на административния орган, че с действията си от 16.09.2010 до 19.10.2010 г.първият жалбоподател е осъществил състава на административно нарушение „преследване” по смисъла на § 1, т.3, б.”а” ДР ЗЗДискр., във вр. чл.5 от същия закон. Този си извод ответникът основава на факта, че Ж. П. е наказана дисциплинарно със заповед на първия жалбоподател от 01.09.2010 г., както и че трудовият договор на П. е прекратен в течение на административното производство пред комисията и това е следствие на направеното от нея оплакване за осъществена дискриминация.

Изводът на административния орган е неправилен. На първо място това обвинение е повдигнато в течение на разглеждане преписката пред състав на комисията и не е било съобщено на първия жалбоподател, нито са му поискани обяснения по това ново обвинение за „преследване” по смисъла на §1, т.3, б.”а” във вр. чл.5 ЗЗДискр. Също така наложено дисциплинарно наказание е на 01.09.2010 г. , т.е. извън посочения от комисията период. На второ място следва да се има предвид, че само и когато се установи нежелано поведение на основата на защитен признак и това

поведение има исканата от закона специална цел или резултат може да се приеме, че е налице преследване по смисъла на Закона за защита от дискриминация. Само на него законодателят е дал засилената законова защита. От самите пояснения на Ж. П. до комисията /л.157 най-долу/, както и приложените заповеди /л.181-183/ става ясно, че освен нея, на още три колежки от същото отделение трудовите договори са прекратени същото основание - поради пенсиониране. От горното следва, че първият жалбоподател не е осъществил нежелано поведение спрямо П., продиктувано от подадената жалба до КЗДискр., с което да я е поставил в по-неблагоприятно положение спрямо останалите навършили пенсионна възраст служителки. Щом от доказателствата по делото не може да се направи обоснован извод за наличие на защитен признак, който да е основание за нежеланото поведение, то не може да се приеме, че поведението на изпълнителния директор К. спрямо П. представлява преследване по смисъла на § 1, т.3, б."а" ДР ЗЗДискр. във вр.чл. 5 ЗЗДискр.

Жалбата е неоснователна в частта относно извършеното от д-р А. Т. нарушение на чл.55, ал.2 ЗЗДискр и наложеното му на основание чл.78, ал.2 ЗЗДискр. административно наказание.

Нормата на чл.55, ал.2 изисква всички лица, държавни и местни органи да оказват съдействие на комисията в хода на проучването, като са длъжни да предоставят исканите сведения и документи и да дадат необходимите обяснения. На 16.09.2010 г. жалбоподателят Т. е получил уведомление от КЗДискр., с което му е поискано да даде обяснения по жалбата на Ж. П.. До приключване на производството такова обяснение не е постъпило, поради което жалбоподателят е осъществил състава на нарушение на чл.55, ал.2 ЗЗДискр. Съгласно чл.78, ал.2 който не предостави в срок поискана от комисията информация, се наказва с глоба от 500 до 2000 лв. Наложено наказание е в размер на предвидения минимум и съобразен с целите, визирани в чл.12 ЗАНН, поради което решението в тази му част е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответната страна следва да бъдат присъдени направените разноси – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК,Административен съд София-град ,Второ отделение,39 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 223 от 15.12.2011 г., постановено по преписка № 107/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта, с която е установено, че с действията си по отношение на Ж. Н. П. изпълнителният директор на [фирма] д-р В. М. К. в периода 10.11.2008 г. до 19.10.2010 г. не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и на основание чл.80, ал.1 ЗЗДискр. на В. М. К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 700лв., както

и в частта, с която е установено по отношение на Ж. Н. П., че изпълнителният директор д-р В. М. К. чрез действията си след 16.09.2010 т. до 19.10.2010 г.е осъществил състава на административно нарушение „преследване” по смисъла на §1, т.3,б.”а” ДР ЗЗДискр, във вр.чл.5 ЗЗДискр. и на основание чл.78, ал.1 ЗЗДискр.му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 250 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на д-р А. Т., началник отделение „Образна диагностика” при [фирма],срещу Решение № 223 от 15.12.2011 г., постановено по преписка № 107/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта, с която на основание чл.78,ал.2 във връзка с чл.55 ал.2 от ЗЗДискр. му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА д-р А. Т., началник отделение „Образна диагностика” при [фирма], със служебен адрес по делото [населено място], [улица],ет.3,кант. 3 ,чрез адв. М. П. да заплати на Комисията за защита от дискриминация ,град С., [улица] сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд.

Препис да се изпрати на страните.

Административен съдия: